

ty infnt i Idun!
Halvtidstjänstgöring för gift kvinna.

Gruler 1932.

Äntligen har alltså en ledande kvinnotidning vågat ta upp till diskussion frågan om halvtidstjänstgöring för gift kvinna, och detta utan allehanda reservationer om att tidningen naturligtvis för sin del inte alls håller med artikelförf. o. s.v. För professorskan Lamms artikel ska både Idun och hon ha ett rejält tack.

Det var glädjande att professorskans artikel var så objektivt hållen, och att hon på förhand reducerade till deras rätta värde de gamla klagovisorna om särlagstiftning etc. Det var kanske till en del tack vare detta, som åtskilliga av debattörerna ansåg sig kunna ge förslaget sitt erkännande.

Likväl blir man beklämd, när man hör en del ledande kvinnosakskvinnor slå ifrån sig med bägge händerna och säga att ett genomförande av förslaget skulle skada kvinnornas sak. Jag vill inte dröja vid det asociala i att på detta sätt låta ett enskilt kårintresse gå framför hela folkets bästa. Jag vill i stället fråga: Är vi yrkesarbetande sådana lindebarn, att vi längre behöver detta daltande med våra "intressen"? Har vi konstitutorial på vår tjänst, kan vi helt enkelt inte avskedas, och har vi det inte, kan vi nog laga så att vi får det. Eller tror någon, att staten i dessa tider vill ersätta t. ex. en avgående registrator med en manlig i 21:sta lönegraden, när den kan få en kvinnlig i 14:de, som sköter tjänsten lika bra? Eller att manliga lärare skulle komma att tränga ut kvinnliga ur flickläroverken i tillnärmelsevis samma omfattning, som kvinnorna trängit ut männen i gossläroverken? Och vad tjänstemän i biträdesgrad beträffar, har jag mer än en gång hört erfarna chefer försäkra, att för en hel del arbeten lämpa sig kvinnorna med specifikt kvinnliga egenskaper bättre än männen.

Det kan behöva understrykas någon gång ibland, att när ordföranden i någon kårsammanslutning yttrar sig i någon fråga som angår kåren, så gör hon det ~~i xxx~~ på egna och möjligen också i någon mån på ~~kårens~~ kårstyrelsens vägnar, men absolut inte på alla medlemmarnas. Jag har många kolleger som i likhet med mig äro upprörda över den ensidighet med vilken våra resp. sammanslutningar söker skaffa oss fördelar på andra medborgares bekostnad. (Att vi ändå ~~xxx~~ drar oss för att gå ut ur föreningen, beror på att vi naturligtvis ändå skulle ta emot en förman, som ramlade ner på oss, ^{bättre är vi inte,} och då vore det ju inte fair play att skolka från medlemsavgiften.)

Vad den speciella fråga beträffar, som just nu diskuteras i Idun, har det redan tillräckligt understrukits, att många tjänster inte alls gå att dela; det är alltså de övriga vi i det följande ha att hålla oss till.

Ur samhällets synpunkt tör det vara skäligen likgiltigt hur den barnlösa kvinnan ordnar sitt liv. Det kan ju f.ö. inte vara stort besvärligare ~~xxx~~ för en yrkesarbetande kvinna att på lediga stunder sköta ett hushåll på två personer, än det är för den ogifta att sköta sitt, i synnerhet som den förra väl i regel har råd att leja mera hjälp än den senare ~~x x~~ brukar ha.

Det är alltså den yrkesarbetande kvinna, "som har vårdnad om barn under 15 år", för att citera 1928 års lönekommitté, som det gäller.

Jag har svårt att förstå hur fröken Walin kan anse ätt hustruns funktioner skulle kunna helt och hållet övertas av en aldrig så kvalificerad hushållerska. Även om ~~xxxx~~ hustrun kan förmå sig till att avstå från att deltaga i eller t.o.m. övervaka sysslorna i hemmet (och de husligt obegåvade kanske kan det), så återstår ju allt det som ligger i den

gamla termen maka och mor. Av en bra hustru väntar man sig väl ändå, i all synnerhet i kamratäktenskapens dagar, att hon ska kunna följa sin man i hans intressen och vara honom "till ena hjälp". (Att man se'n fordrar något liknande av honom, är en annan historia ;han har i regel större kroppskrafter.) Och nog blir det svårt för henne att orka med det utan att samtidigt försumma endera yrket eller barnen.

Den som har en normalarbetsdag utanför hemmet på 7 à 8 timmar plus arbetsresor och ev. övertidsarbete, hon är ju faktiskt aldrig hemma vid den tiden på dagen, då hon skulle vara en glad kamratmamma åt barnen och omärkligt men säkert leda deras uppfostran, de må sedan vara problembarn eller vanliga ungar. De yngsta ser hon bara när de stiger upp eller när de ska lägga sig och är griniga, och de större pluggar läxor hela tiden, när mamma är hemma om kvällarna. Då återstår bara för henne liksom för fadern att vara tillsammans med barnen på söndagarna, och ska hon då börja uppfostra dem, blir hon ju bara deras tråkigaste lärarinna. — Det är rätt eget att i våra dagar, då kanske mer än under någon annan tid uppfostringsproblem diskuteras både offentligt och enskilt, på en del håll möta en så prononcerad likgiltighet för ~~sax-~~
~~na problem~~ uppfostrans betydelse.

Diskussionsämnet skulle kunna tillspetsas till denna lydelse: Vilken är den gifta yrkesarbetande kvinnans huvuduppgift? Den som svarar "Hemmet", bör sätta sig in i professorskan Lamms förslag för att se, om det inte skulle kunna tillämpas på henne; den som svarar "Yrket", bör besinna sin plikt att hålla sitt äktenskap barnlöst.

BIBLIOTEKSTJÄNSTEMAN.